

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/47/2023
Identifikačné číslo spisu:	6118269242
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Zlocha
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6118269242.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: F. P., nar. J., bytom F., zast. JUDr. Ivanom Savčákom, advokátom, so sídlom Partizánska 45, Bardejov, proti žalovanému: L. P., nar. J., bytom U., zast. SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., advokátska kancelária, so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 20.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21C/5/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 21. júla 2022 sp. zn. 11Co/5/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 19. novembra 2019 č. k. 21C/5/2018-146 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu, prvý v poradí“) žalobu zamietol (prvá výroková veta); náhradu trov konania procesným stranám nepriznal (druhá výroková veta).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu (prvého v poradí) vyplýva, že konal o žalobe žalobcu, ktorý sa domáhal zaplatenia sumy 20.000 eur s príslušenstvom titulom doplatenia časti kúpnej ceny. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 6. mája 2015 uzavrel ako predávajúci so žalovaným ako kupujúcim kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam - rozostavanej stavbe postavenej na parc. č. 24/59, druh stavby 21, pozemku parc. č. 24/59 o výmere 173 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 24/34 o výmere 287 m², zastavané plochy a nádvoría, pozemku parc. č. 24/47 o výmere 17 m², trvalé trávnaté porasty, nachádzajúce sa v k. ú. U., zapísané na LV č. XXX (ďalej len „sporné nehnuteľnosti“). Kúpna cena bola dohodnutá na sumu 110.000 eur tak, že časť kúpnej ceny vo výške 20.000 eur uhradí kupujúci k rukám predávajúceho 4. mája 2015 ako depozit, ktorý sa započíta v plnej výške voči kúpnej cene. Druhá časť kúpnej ceny vo výške 90.000 eur mala byť zaplatená prostredníctvom hypotekárneho úveru v UniCredit Bank Czech republic & Slovakia a. s., pobočka zahraničnej banky. Žalobca tvrdil a preukazoval, že žalovaný zaplatil len časť kúpnej ceny vo

výške 90.000 eur; žalovaný neuhradil časť kúpnej ceny vo výške 20.000 eur. Žalovaný so žalobou nesúhlasil; tvrdil, že sumu 20.000 eur uhradil; poukázal na ustanovenia kúpnej zmluvy, z ktorých vyplýva, že depozit zložil k rukám predávajúceho.

1.2. Okresný súd rozsudkom (prvým v poradí) žalobe nevyhovel. Považoval za nesporné, že medzi stranami sporu bola uzavretá kúpna zmluva, predmetom ktorej boli sporné nehnuteľnosti; nebolo sporné, že došlo k zaplateniu časti kúpnej ceny v sume 90.000 eur prostredníctvom hypotekárneho úveru. Sporným bolo, či došlo k zaplateniu časti kúpnej ceny vo výške 20.000 eur v hotovosti ako depozit. K uvedenému okresný súd uviedol, že prevzatie kúpnej ceny v kúpnej zmluve žalobca potvrdil svojím podpisom. Zo zmluvy totiž vyplýva, že „kupujúci zložil k rukám predávajúceho dňa 4. mája 2015 depozit vo výške 20.000 eur“ s tým, že „depozit sa započíta v plnej výške voči kúpnej cene“. Z vykonaného dokazovania pre okresný súd vyplynulo, že žalovaný v spore uniesol svoje dôkazné bremeno ohľadne skutočnosti, že sumu 20.000 eur žalobcovi odovzdal za prítomnosti svojho otca v rodinnom dome v U. do rúk žalobcovi. Preukázal, že peniaze si požičal od svojho otca, ktorý presvedčivo vo svojej výpovedi uviedol možnosť disponovania sumou 20.000 eur v hotovosti. Z uvedeného dôvodu okresný súd rozsudkom (prvým v poradí) žalobu zamietol ako nedôvodnú.

1.3. Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd aplikoval § 255 ods. 1 a § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), stranám sporu s prihliadnutím na skutočnosť, že ide o najbližších rodinných príslušníkov, náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 10. septembra 2020 č. k. 11Co/6/2020-201 (ďalej aj „zrušujúce uznesenie“) rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Odvolací súd konajúc o odvolaní žalobcu rozsudok okresného súdu zrušil z dôvodu jeho vnútornej rozpornosti; z rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýval jednoznačný záver, na základe čoho žalobu zamietol. Došlo tak k naplneniu vady vyplývajúcej z § 389 ods. 1 písmeno d) CSP.

3. Okresný súd rozsudkom zo 16. septembra 2021 č. k. 21C/5/2018-268 (druhým v poradí) žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.000 eur s 5,05 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 2. júla 2015 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (prvá výroková veta). Žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že súd rozhodne o trovách konania uznesením po právoplatnosti rozsudku (druhá výroková veta).

3.1. Okresný súd vec právne posúdil podľa § 588 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), z procesných ustanovení aplikoval § 137, § 150 ods. 1, ods. 2, § 151 ods. 1, ods. 2, § 153 ods. 1 až 3, § 185 ods. 1, ods. 2 CSP. Dokazovanie doplnil v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu, vyzval právneho zástupcu žalovaného na predloženie potvrdenia od zamestnávateľa, či v dňoch 4. a 5. mája 2015 bol v práci alebo čerpal dovolenku, prípadne bol práceneschopný a v prípade nemožnosti predloženia tohto dôkazu uviedol názov zamestnávateľa s jeho sídlom. Vyzval žalovaného na predloženie dôkazov týkajúcich sa uzavretia úverovej zmluvy ohľadne miesta a času uzavretia tejto zmluvy.

3.2. Vykonaným dokazovaním okresný súd zistil, že dňa 24. apríla 2015 žalovaný vydal písomné čestné vyhlásenie pre účely poskytnutia úveru v znení, že dňa 24. apríla 2015 boli žalobcovi fakticky odovzdané peňažné prostriedky v celkovej výške 20.000 eur v hotovosti. Dňa 4. mája 2015 bol žalobca na pracovnej ceste Snakov - Bardejov - Trebišov - Bardejov - Snakov; dňa 5. mája 2015 vykonal žalobca výbery z bankomatu v Meste Bardejov. Okresný súd poukázal na ustanovenia kúpnej zmluvy podpísanej žalovaným s uvedeným dňom podpisu 5. mája 2015 v Obci U. a žalobcom dňom 6. mája 2015 v Obci U.. Osobitne zdôraznil článok 3 kúpnej zmluvy, podľa ktorej 1) zmluvné strany sa dohodli, že kúpna cena za predmet prevodu podľa článku II. bodu 2 tejto zmluvy je 110.000 eur; 2) predávajúci a kupujúci dohodli nasledovné podmienky splatenia kúpnej ceny uvedenej v odseku 1 tohto článku zmluvy: a) časť kúpnej ceny, t. j. sumu vo výške 20.000 eur uhradí kupujúci nasledovne: kupujúci zložil k rukám predávajúceho dňa 4. mája 2015 depozit vo výške 20.000 eur. Zmluvné strany sa dohodli, že uvedený

depozit sa započíta v plnej výške voči kúpnej cene; b) časť kúpnej ceny vo výške 90.000 eur uhradí UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a. s., pobočka zahraničnej banky zo Zmluvy o poskytnutí hypotekárneho úveru registrové číslo ... na účet predávajúceho vedený v UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia a. s., č. účtu: ... IBAN ... po predložení potvrdeného návrhu na vklad záložného práva a aktuálneho LV s vyznačenou plombou po dátume nasledujúcom od podania návrhu na vklad záložného práva; 3) akákoľvek platba v prospech predávajúceho sa považuje za uhradenú až pripísaním celej kúpnej ceny na účet predávajúceho. Napokon súd prvej inštancie zistil, že dňa 1. júla 2015 bola poukázaná platba vo výške 90.000 eur z bankového účtu žalovaného na účet žalobcu. Žalovaný rodinný dom predal tretej osobe.

3.3. Súd prvej inštancie naďalej považoval za nesporné, že medzi stranami sporu bola uzavretá písomná kúpna zmluva, ktorej predmetom bol rozostavaný rodinný dom s prislúchajúcimi pozemkami; bolo nesporné, že žalovaný zaplatil časť kúpnej ceny v sume 90.000 eur prostredníctvom hypotekárneho úveru v rozsahu 80 % z hodnoty domu. Pokiaľ však ide o zaplatenie časti kúpnej ceny vo výške 20.000 eur, zmluvné ustanovenia uvádzajú dva odlišné spôsoby uhradenia depozitu vo výške 20.000 eur; kúpna zmluva si v jednotlivých bodoch týkajúcich sa spôsobu zaplatenia kúpnej ceny odporuje a je tak nejasná. Žalobca argumentoval, že časť kúpnej ceny mala byť považovaná za zaplatenú až pripísaním celej kúpnej ceny na účet predávajúceho, čo sa nestalo; žalovaný tvrdil, že časť kúpnej ceny odovzdal žalobcovi do depozitu, a teda do vlastných rúk za prítomnosti svojho otca (brata žalobcu) v rodinnom dome v U..

3.4. Okresný súd rozhodnutie založil na závere, že žalovaný v spore neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že časť kúpnej ceny vo výške 20.000 eur aj reálne uhradil. Ustálil, že v spore o zaplatenie kúpnej ceny má predávajúci ako žalobca bremeno tvrdenia, že so žalovaným ako kupujúcim uzavrel kúpnu zmluvu, a že žalovaný kúpnu cenu riadne a včas nezaplatil. Dôkazné bremeno pre žalobcu však vyplýva len pokiaľ ide o preukázanie tvrdenia, že zmluva bola uzavretá, nakoľko od žalobcu nemožno požadovať, aby preukázal negatívnu skutočnosť. Žalovaný, ak sa chce úspešne brániť, musí tvrdiť, že kúpnu cenu zaplatil a o svojom tvrdení ponúknuť dôkazy. Dôkaznú povinnosť o odovzdaní peňazí v hotovosti žalobcovi si žalovaný podľa názoru okresného súdu nesplnil. Nesplnil si ju ani podporným dôkazom vo vzťahu k pôvodu peňazí, ktorými mohol reálne disponovať jeho otec, ktorý mu mal požičať a následne vyplatiť prvú časť kúpnej ceny v sume 20.000 eur. K uvedenému okresný súd uviedol, že svedok síce tvrdil, že takouto sumou disponoval z dôvodu, že od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky dostal cca 80.000 eur a na svoj rodinný dom v U. si zobral úver a predal byt; do rodinného domu však investoval 140.000 eur. Tieto tvrdenia svedka boli iba v rovine tvrdení a dôkazy k týmto tvrdeniam predložené napriek výzve súdu neboli. Tvrdenia žalovaného v rovine tvrdení svedka neboli ničím preukázané a vyznievajú ako nedôveryhodné. Z uvedeného tak okresný súd vyvodil záver o nemožnosti disponovania sumou 20.000 eur. Okresný súd napokon poukázal na rozpor v jednotlivých podstatných okolnostiach týkajúcich sa zloženia časti kúpnej ceny, keď je v rozpore čestné prehlásenie žalovaného z 24. apríla 2015 so samotnou kúpnu zmluvou. Zaznamenaná časová realita v listinách bola diametrálne odlišná od skutočnej. Súd prvej inštancie tak prijal záver o nezaplatení časti kúpnej ceny a žalovaného zaviazal na jej zaplatenie.

3.5. Súd prvej inštancie taktiež priznal uplatnený nárok na úrok z omeškania; aplikoval § 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.; úrok z omeškania priznal odo dňa 2. júla 2015, kedy sa žalovaný dostal do omeškania so zaplatením časti kúpnej ceny.

3.6. Pri rozhodovaní o trovách konania okresný súd aplikoval § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, v spore v celom rozsahu úspešnému, priznal plnú náhradu trov konania.

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom z 21. júla 2022 č. k. 11Co/5/2022-330 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“ alebo „napadnuté rozhodnutie“) konajúc o odvolaní žalovaného prvou výrokovou vetou rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

4.1. Odvolací súd rozsudok okresného súdu (druhý v poradí) potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP; ustálil, že súdom prvej inštancie bol v dostatočnom rozsahu zistený skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver.

4.2. Reagujúc na odvolacie námietky sa odvolací súd nestotožnil s odvolateľom tvrdenou nepreskúmateľnosťou rozsudku okresného súdu a ani s námietkou, že nebol poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania. Pokiaľ ide o dôkazy predložené žalovaným ako prílohy odvolania, odvolací súd ustálil, že tieto mohol žalovaný predložiť súdu včas, a teda pred tým, ako okresný súd uplatnil sudcovskú koncentráciu konania. Žalovanému pritom už o d oboznámenia s a s o zrušujúcim uznesením odvolacieho súdu muselo byť zrejmé, že v ďalšom konaní bude potrebné za účelom odstránenia rozporov predložiť súdu dôkazy, ktorými by preukázal, že časť kúpnej ceny žalobcovi odovzdal.

4.3. Pokiaľ odvolateľ namietal, že okresný súd neuviedol, na základe akého hodnotenia dôkazov dospel k záveru, že iba samotné tvrdenie žalobcu o nevyplatení sumy 20.000 eur je dôveryhodné a naopak nedôveryhodné je podpísanie kúpnej zmluvy žalobcom, v ktorej žalobca potvrdil prevzatie kúpnej ceny a nedôveryhodná je aj výpoveď žalovaného, v ktorej potvrdil vyplatenie časti kúpnej ceny a zároveň nedôveryhodná je aj výpoveď svedka L. P., odvolací súd uviedol, že na tieto otázky okresný súd odpoveď poskytol.

4.4. Odvolací súd poukázal na závery vyslovené v zrušujúcom uznesení, v ktorom uviedol, že podstatnou otázkou bola otázka unesenia, či neunesenia dôkazného bremena žalovaného v súvislosti s jeho tvrdením, že 20.000 eur zložil k rukám predávajúceho. Odvolací súd ustálil, že ani preukázanie okolností, za ktorých bol úver vybavovaný a sumy vynaloženej otcom žalobcu na výstavbu rodinného domu a ani poukazovanie na ďalšie súdne spory nemôže nahradiť preukázanie toho, či žalovaný 20.000 eur žalobcovi skutočne odovzdal.

4.5. Pre úplnosť odvolací súd dodal, že priestor pre pochybnosti o uhradení časti kúpnej ceny vo výške 20.000 eur žalovaným bol vytvorený už pri samotnom písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy a následnými rozpormi vo výpovediach žalovaného a svedka L. P. sa len rozširoval. Zatiaľ čo žalobca zotrval na tom, že so žalovaným sa v dňoch pred uzavretím kúpnej zmluvy osobne nestretol a toto svoje tvrdenie aj preukázal, žalovaný a svedok v o svojich výpovediach tvrdili, že suma 20.000 eur bola žalobcovi odovzdaná v rodinnom dome rodičov žalovaného v U.. Nevedeli však uviesť, kedy k tomuto odovzdaniu peňazí došlo, čím spochybnili dôveryhodnosť svojho tvrdenia o odovzdaní tejto sumy. Dôveryhodnosť tvrdení o tom, že svedok L. mal doma väčší obnos peňazí spochybňuje aj vyjadrenie žalovaného na pojednávaní, ktorý nevedel uviesť, odkiaľ mal finančné prostriedky jeho otec. Možno sa iba domnievať, že otec žalovaného skutočne v minulosti vlastnil vyššiu sumu peňazí; je otázne, či tieto peniaze vlastnil aj v čase, keď bolo potrebné uhradiť časť kúpnej ceny žalobcovi. Málo uveriteľná pre odvolací súd bola skutočnosť, že žalovaný ani svedok nevedeli, kedy v rodinnom dome v U. 20.000 eur žalobcovi odovzdali, a to z dôvodu, že nejde o sumu, ktorú by si bežne ľudia medzi sebou v hotovosti odovzdávali.

4.6. Okrem výroku o povinnosti žalovaného považoval odvolací súd za správny aj závislý výrok o nároku na náhradu trov konania.

4.7. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania odvolací súd aplikoval § 396 ods. 1 spojení s § 255 ods. 1 CSP; ustálil, že v odvolacom konaní bol žalobca úspešný v celom rozsahu, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

5. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z § 420 písm. f) CSP; navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie z dôvodu, že v konaní došlo k vade zmätočnosti.

5.1. Dovolateľ poukázal na skutkový stav; zdôraznil závery rozsudku súdu prvej inštancie (prvého v

poradí), keď okresný súd považoval žalobu za tendenčnú a účelovú; a to v kontraste s neskôr vydanými rozhodnutiami okresného a odvolacieho súdu. Až po zrušení rozsudku a vrátení veci na ďalšie konanie okresný súd ad absurdum vyzval žalovaného na predloženie dôkazných prostriedkov a požadoval od neho, aby v lehote piatich dní predložil potvrdenie svojho bývalého zamestnávateľa, či bol v konkrétnych dňoch v práci alebo čerpal dovolenku, alebo aby v lehote troch dní uviedol názov a sídlo svojho bývalého zamestnávateľa. V lehote desiatich dní mal žalovaný predložiť súdu dôkazy, že jeho otec mohol v čase uzavretia kúpnej zmluvy disponovať sumou 20.000 eur, ako aj ďalšie dôkazy týkajúce sa miesta a času uzavretia úverovej zmluvy. Dovolateľ uviedol, že týmito dôkaznými prostriedkami nedisponoval, nevedel ich zabezpečiť a nemohol ich predložiť v stanovených lehotách. Žalovaný tak v najbližšom pojednávaní navrhol opätovný výsluch seba a svojho otca; tieto návrhy žalovaného na vykonanie opätovných výsluchov zamietol. Dovolateľ mal za to, že pred vydaním rozsudku súdu prvej inštancie (druhého v poradí) nedošlo k žiadnej zmene skutkového stavu; napriek uvedenému súd prvej inštancie v rozpore so svojím rozsudkom (prvým v poradí) žalobe v celom rozsahu vyhovel.

5.2. Pokiaľ dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP poukázal na závery vyplývajúce z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2022 sp. zn. III. ÚS 104/2022, ako aj na záver vyplývajúci z viacerých rozhodnutí najvyššieho súdu, ktorý definoval, že „právo na spravodlivý proces môže byť porušené aj v dôsledku nesprávnych skutkových záverov okresného súdu i krajského súdu. Obvykle ide o situáciu, kedy je zistenie skutkového stavu prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť; ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami. V takomto prípade podstatou dovolacieho prieskumu teda nie je prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu súdov nižších inštancií pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania.“

5.3. Dovolateľ ustálil, že predmetom dokazovania pred súdmi nižších inštancií bola výlučne skutočnosť, že žalovaný odovzdal žalobcovi peňažnú čiastku vo výške 20.000 eur; súdy nižších inštancií uzavreli, že v tejto otázke žalovaný dôkazné bremeno neunesol.

5.3.1. Podľa názoru dovolateľa tieto závery sú v rozpore s vykonaným dokazovaním, pričom poukázal na skutočnosť, že žalobca vlastnoručne podpísal kúpnu zmluvu, z ktorej čl. III ods. 2 písm. a) vyplýva, že kupujúci zložil k rukám predávajúceho dňa 4. mája 2015 depozit vo výške 20.000 eur a depozit sa započíta v plnej výške voči kúpnej cene. Žalobca tak prejavom vlastnej vôle potvrdil odovzdanie peňažnej hotovosti.

5.3.2. Dovolateľ poukázal na závery vyplývajúce z výsluchu svedka (L. P., otca žalovaného), ktorý potvrdil, že žalovanému požičal 20.000 eur presne na uvedený účel, a že bol osobne prítomný pri odovzdávaní peňazí žalobcovi.

5.3.3. Svoju argumentáciu dovolateľ oprel aj o listinný dôkaz, podľa ktorého strany kúpnej zmluvy predložili banke čestné vyhlásenie žalovaného, že v vyplatil žalobcovi peňažné prostriedky vo výške 20.000 eur.

5.3.4. Dovolateľ zdôraznil, že pri schvaľovaní úveru žalobca ani raz nespochybnil, že mu žalovaný reálne nezaplatil 20.000 eur; v opačnom prípade by banka úver vo výške 90.000 eur nikdy neposkytla.

5.3.5. Napokon dovolateľ poukázal na to, že žalobca prvýkrát namietol, že mu časť kúpnej ceny nebola uhradená až 2 roky po uzavretí kúpnej zmluvy, a to potom, ako sa vzťahy v rodine náhle zhoršili a matka žalovaného iniciovala voči žalobcovi v iných veciach dve súdne konania.

5.4. Súdy nižších inštancií však považovali za rozhodujúce, či mohol otec žalovaného disponovať sumou 20.000 eur, hoci táto skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukazuje, či došlo reálne k ich odovzdaniu, a či bol žalovaný dňa 4. mája 2015 v práci alebo čerpal dovolenku, resp. bol práceneschopný. Súdy tak žalobe vyhovel výlučne na základe toho, že žalovaný údajne nepreukázal možnosť svojho otca disponovať sumou 20.000 eur v čase uzavretia kúpnej zmluvy a spolu s otcom nevedel uviesť, resp. si

ne pamätal presný dátum odovzdania peňazí žalobcovi.

5.5. Z vykonaného dokazovania dovolateľ vyvodil, že uskutočnenie hotovostnej platby preukázal všetkými dôkaznými prostriedkami, ktorými možno túto skutočnosť dokázať; predložil nielen explicitné písomné vyjadrenie predávajúceho obsiahnuté v kúpnej zmluve, ale túto skutočnosť potvrdil osobne prítomný svedok. Svedok navyše vypovedal pod hrozbou trestného stíhania pre trestný čin krivej výpovede; nemal žiadnu motiváciu klamať a zavádzať vo vzťahu k žalobcovi, ktorý je jeho bratom.

5.6. Dovolateľ uzavrel, že sudy nižších inšancií zásadne pochybili pri zisťovaní skutkového stavu, keď dokazovanie zamerali na samoúčelné objasňovanie faktov, ktoré nepreukazujú skutočnosť rozhodujúcu pre vyriešenie sporu, a teda reálne odovzdanie peňažných prostriedkov žalobcovi; jediné relevantné dôkazy však nezohľadnili.

6. Žalobca v písomnom vyjadrení navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol ako nedôvodné a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

6.1. K skutkovému stavu uvedenému v dovolaní žalobca namietal, že tento je zostručnený jednostranne v prospech žalovaného a je v rozpore s reálnym prístupom žalovaného počas súdneho konania z dôvodov na jeho strane, ktorým sa súdne konanie predlžovalo. Žalobca mal za to, že absentuje zákonný dôvod na podanie dovolania; poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 31. októbra 2022 sp. zn. 4Obdo/76/2021.

7. Dovolateľ v ďalšom podaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. augusta 2022 sp. zn. 7Cdo/276/2020, v ktorom najvyšší súd vyslovil nasledovný záver: „Žalobca si v rámci svojej procesnej zodpovednosti splnil dôkazné bremeno o poskytnutí pôžičky žalovanému tým, že zmluva o pôžičke obsahovala vyhlásenie žalovaného (dlžníka), že prevzatie pôžičky od veriteľa potvrdzuje svojím podpisom na zmluve a na strane druhej, že žalovaný (dlžník) účinným a procesne dovoleným spôsobom nepoprel v zmluve uvedené a ním podpísané vyhlásenie o prevzatí pôžičky od veriteľa.“ Tieto závery považoval dovolateľ za aplikovateľné aj v prejednávanej veci, nakoľko žalobca v kúpnej zmluve potvrdil prijatie časti kúpnej ceny a čestné vyhlásenie žalovaného o realizácii tejto transakcie zanesol do banky samotný žalobca. V zmysle záverov nižších súdov naopak žalobcovi stačilo na procesný úspech jednoduché vyhlásenie, že peniaze neobdržal; tým malo dôjsť k presunu dôkazného bremena na žalovaného. S prihliadnutím na citované rozhodnutie najvyššieho súdu žalovaný namietal, že takýto právny názor neobstoí.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

9. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. V danom prípade žalovaný vyvodil prípustnosť podaného dovolania výlučne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP je a) zásah súdu

do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10.3. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP namietal nedostatky v procese dokazovania tvrdením, že súdy nižších inštancií nesprávne zistili skutkový stav veci a nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie; svoju pozornosť podľa dovolateľa zamerali na objasňovanie faktov, ktoré nepreukazujú skutočnosť rozhodujúcu pre vyriešenie sporu a relevantné dôkazy preukazujúce reálne odovzdanie finančných prostriedkov ako časti kúpnej ceny nezohľadnili. Pri správnom hodnotení dôkazov mali súdy nižších inštancií prijať záver, že žalovaný vytýkanú časť kúpnej ceny zaplatil a žalobu mali považovať za nedôvodnú a účelovú, tak ako to urobil okresný súd v poradí prvom rozsudku.

13. Z obsahového hľadiska (§ 124 ods. 1 CSP) bolo jadrom dovolacej argumentácie žalovaného podľa § 420 písm. f) CSP v o vzt'ahu k nedostatkom v procese dokazovania vyjadrenie jeho nespokojnosti (nesúhlasu) s tým, že súdy nižších inštancií nesprávne hodnotili vykonané dôkazy.

13.1. Z rozsudku okresného súdu možno vyvodiť, ktoré skutočnosti považoval medzi stranami za nesporné, a ktoré naopak boli zospornené; spornou skutočnosťou bolo zaplatenie časti kúpnej ceny vo výške 20.000 eur žalovaným ako kupujúcim. Súd prvej inštancie tento záver oprel nielen o popretie zaplatenia kúpnej ceny žalobcom ako predávajúcim, ale poukázal na skutočnosť, že kúpna zmluva je v ustanovení týkajúcom sa zaplatenia časti kúpnej ceny žalovaným nejasná z dôvodu, že jej jednotlivé ustanovenia si vzájomne odporujú (či mala byť zaplatená zložením do osobného depozitu v hotovosti alebo pripísaním na účet). S ustanoveniami kúpnej zmluvy je v rozpore aj listinný dôkaz predložený k žiadosti o čerpanie úveru, podľa ktorého mala byť časť kúpnej ceny žalovaným odovzdaná v úplne inom čase, ako definuje samotná zmluva. K uvedenému reagujúc na odvoláciu námietku žalovaného odvolací súd výstižne uviedol, že priestor pre pochybnosti o uhradení časti kúpnej ceny vo výške 20.000 eur žalovaným bol vytvorený už pri samotnom písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy a následnými rozpormi vo výpovediach žalovaného a svedka sa len rozširoval.

13.2. Dovolací súd k uvedenému dodáva, že tieto závery súdov nižších inštancií nie sú v rozpore so skutkovými závermi zistenými na základe vykonaného dokazovania, nejde o extrémny rozpor medzi

vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami. Dovolací súd súhlasí s tým, že pokiaľ zmluva obsahuje ustanovenie, ktoré je zároveň potvrdením o zaplatení a prevzatí kúpnej ceny, dôkazné bremeno tvrdenia, že kúpna cena zaplatená nebola, je na predávajúcom (ako to vyplýva aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/276/2020, na ktoré v podaní poukazoval dovolateľ). V danom prípade vnútorná rozpornosť kúpnej zmluvy však odôvodňovala záver prijatý súdmi nižších inštancií, že samotná zmluva dôkazom o zaplatení (časti) kúpnej ceny nie je; dôkazné bremeno preukázania zaplatenia časti kúpnej ceny prešlo na kupujúceho (žalovaného).

13.3. K prenosu dôkazného bremena dovolací súd dodáva, že podľa Civilného sporového poriadku súd zásadne nevykonáva dokazovanie bez návrhu (s výnimkou prípadov podľa § 185 ods. 2, ods. 3 CSP). Z ustanovenia § 132 ods. 1 CSP vyplýva povinnosť strán sporu označiť dôkazy ako jednu z náležitostí žaloby; povinnosťou strany sporu je aj tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých si odvodzuje svoje právo alebo povinnosť protistrany a označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností (povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť). Strana sporu musí uviesť svoje skutkové tvrdenia jasne, úplne a zrozumiteľne (povinnosť tvrdenia). Táto povinnosť je spojená s dôkazným bremenom, ktorého nesplnenie má spravidla významné dôsledky pre rozhodnutie vo veci samej; neunesenie dôkazného bremena totiž znamená neúspešnosť strany v spore. Samotná skutočnosť, či strana sporu vystupuje na strane žalobcu alebo žalovaného nemá priamy vplyv na jeho povinnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a predložiť alebo označiť dôkazy na svoje tvrdenie; rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi sporovými stranami v spore závisí na tom, ako právna norma vymedzuje práva a povinnosti sporových strán. Obvykle platí, že žalobca je v zásade povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré opodstatňujú jeho ohrozené alebo porušované právo, resp. právom chránený záujem; žalovaný je povinný (za predpokladu, že chce byť úspešný v spore) tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré právo žalobcu vylučujú. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihujú aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu v spore; v priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena tej-ktorej strany sporu treba rešpektovať aj tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, a teda pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvalý charakter sa zásadne nepreukazuje; na nikom nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti, v dôsledku čoho dochádza k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného aj napriek tomu, že ide o tvrdenie žalobcu. Táto teória sa uplatní vtedy, keď nie je možné neexistenciu určitej skutočnosti dokázať prostredníctvom tvrdenia iných pozitívnych skutočností, ktoré v konečnom dôsledku vedú k záveru o tom, že určitá negatívna skutočnosť je daná.

13.4. Vo vzťahu k ustanoveniu kúpnej zmluvy, že časť kúpnej ceny (depozit) bola žalovaným odovzdaná žalobcovi, toto žalobca spochybnil tvrdením, že toho dňa sa so žalovaným nestretol (a logicky tak nemohol 4. mája 2015 prevziať finančné prostriedky ako depozit). Práve z uvedeného dôvodu okresný súd po zrušení rozsudku (prvého v poradí) žalovaného vyzval na preukázanie, že nebol v zamestnaní, keďže miesto výkonu zamestnania žalovaného bolo značne vzdialené od miesta, kde malo dôjsť k odovzdaniu finančných prostriedkov (časti kúpnej ceny, resp. depozitu). Uvedenú skutočnosť žalovaný napriek výzve súdu prvej inštancie nepreukázal. Skutočnosť preukazovania zaplatenia kúpnej ceny súdy nižšej inštancie nevyhodnotili v extrémnom rozpore so skutkovými zisteniami; žalovaný nepreukázal, že sa v deň, kedy malo dôjsť k odovzdaniu finančných prostriedkov (časti kúpnej ceny, depozitu) so žalobcom ako predávajúcim stretol, prípadne že sa aspoň nachádzal v mieste bydliska žalobcu, prípadne aspoň, že uvedený deň čerpal dovolenku (čo by aspoň naznačovalo, že z miesta výkonu zamestnania cestoval pomerne značnú vzdialenosť do miesta bydliska žalobcu).

13.5. Ak aj žalovaný preukazoval zaplatenie časti kúpnej ceny aj svedeckou výpoveďou svedka, svojho otca, už okresný súd uzavrel, že tvrdenia svedka neboli ničím podložené, a z uvedeného dôvodu vyznievajú nedôveryhodne; z uvedeného okresný súd vyvodil nemožnosť svedka disponovaním finančnej čiastky, ktorá mala byť časťou kúpnej ceny. Touto skutočnosťou sa zaoberal aj odvolací súd a so záverom okresného súdu, že ani svedeckou výpoveďou žalovaný zaplatenie časti kúpnej ceny nepreukázal, sa stotožnil a poukázal na to, že svedok a žalovaný ani nevedeli uviesť, kedy malo k zaplateniu kúpnej ceny dôjsť a zároveň, že samotný žalovaný (pred výpoveďou svedka) ani nevedel uviesť, odkiaľ mal svedok finančné prostriedky, ktoré mu mal za účelom zaplatenia kúpnej ceny požičať.

13.6. Z uvedeného je pre dovolací súd zrejmé, že súdy nižších inštancií sa otázkou preukazovania a preukázania zaplattenia časti kúpnej ceny zaoberali, dôkazy vykonali, tieto hodnotili v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými závermi po voľnom hodnotení dôkazov extrémne rozpory nie sú.

14. Vzhľadom na dovolacie námietky týkajúce sa dokazovania, najvyšší súd pre úplnosť dodáva, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné, a akým spôsobom sa zabezpečiť dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/201/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011).

14.1. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

14.2. Ani nesprávne alebo neúplné vyhodnotenie vykonaných dôkazov, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Uvedenú dovoláciu námietku bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v danom prípade súdu prvej inštancie. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP nezakladá. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 42/1993, R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000), ako aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. sp. zn. 2Cdo/130/2011, 5Cdo/244/2011, 6Cdo/185/2011 a 7Cdo/38/2012) zastávali názor, že ani prípadná neúplnosť, či nesprávnosť skutkových zistení a skutkových záverov nie je v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaná bez ďalšieho za dôvod zakladajúci tzv. zmätočnosťnú vadu konania. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu týchto judikátov a rozhodnutí nedotkli a treba ich považovať za naďalej aktuálne. Preto nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) a nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

14.3. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu dovolací súd nie je oprávnený, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neutržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel

zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z vyššie uvedeného vyplýva, že tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

14.4. Dovolací súd iba dodáva, že aj ďalšia argumentácia dovolateľa súvisela s hodnotením dôkazov, resp. skutočností, ktoré mali preukazovať zaplatenie časti kúpnej ceny; poukázal najmä na svoje vlastné čestné prehlásenie o tom, že žalobcovi vyplatil peňažné prostriedky vo výške 20.000 eur a toto bolo predložené banke v rámci žiadosti o úver; že žalobca pri schvaľovaní úveru ani raz nespochybnil zaplatenie časti kúpnej ceny, a že žalobca prvýkrát namietol nezaplatenie časti kúpnej ceny až po dvoch rokoch, kedy sa vzťahy v rodine zhoršili. K uvedenému dovolací súd uvádza, že aj listina - čestné prehlásenie o vyplatení peňažných prostriedkov zapadá do skutkového stavu zisteného súdmi nižších inštancií tým, že preukazuje iný časový sled udalostí ako vyplývajú z kúpnej zmluvy (a tvrdení žalovaného). Ostatné skutočnosti (za ktorých bol úver vybavovaný a ďalšie spory v rodine) ako správne konštatoval odvolací súd, nepreukazujú, či a kedy žalovaný časť kúpnej ceny žalobcovi zaplatil (skutočne odovzdal). Záver súdov nižších inštancií o tom, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno tak dovolací súd považoval za súladný s dôkazmi, ktoré boli v konaní pred nimi vykonané; nezistil, že súdmi nižších inštancií prijaté skutkové závery boli svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v omyle popierajúcim zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

15. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalovaného z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP ako neprípustné postupom podľa § 447 písm. c) CSP odmietol z dôvodu, že zmätočnosťná vada napadnutého rozhodnutia v dovolacom konaní zistená nebola; dovolanie tak nie je odôvodnené prípustným dovolacím dôvodom.

16. Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd aplikoval § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods.1 CSP. V dovolacom konaní bol žalobca v plnom rozsahu úspešný, preto mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % proti v dovolacom konaní neúspešnému žalovanému.

17. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.